

РЕШЕНИЕ

№ 1041

гр. София, 19.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2672** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба с вх. № 7416 от 02.03.2020 година, по описа на Административен съд София - град, подадена от М. Н. Н., [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес] срещу Решение № 1040-21-160/18.02.2020г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РП-3-21-00700437 от 14.01.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С., с което на жалбоподателят на основание чл. 114, ал.5 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ е разпоредено да се прихване сума в размер на 186.20лева от изискуемо вземане на лицето от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение за безработица по чл.54Б от КСО за периода 01.12.2018г.-30.06.2019г. Към момента на издаване на атакуваното Разпореждане жалбоподателят е имал изискуемо вземане от държавното обществено осигуряване, представено в ТП на НОИ С., представляващо парично обезщетение за безработица по чл.54б от КСО, в размер на 186.20лева за периода 01.12.2018г. - 30.06.2019г.
Дължимото вземане е постановено с Разпореждане №РВ-3-21-00673871/31.10.2019г., издадено на основание чл.114 ал.3 от КСО, съгласно което жалбоподателят следва да възстанови сума представляваща парично обезщетение за бременност и раждане в размер на 682.49лева – главница.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно, незаконосъобразно и

постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Не се излагат доводи различни от тези в жалбата срещу разпореждането.

Изразява искане за отмяна на процесното решение. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Черногорски, АК -Р., който поддържа жалбата и по същество пледира за отмяна на разпореждането за прихващане, като твърди, че не е било налице основание за неговото издаване. Прави искане за предоставяне на възможност за представяне на писмени бележки, но не представя такива.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ [населено място] в съдебно заседание се представлява от ю.к.В., която оспорва жалбата и по същество пледира съдът да постанови акт, с който да я отхвърли. Претендира ю.к.възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение на Директора на НОИ - С. град № 1040-21-146 от 14.02.2020г. е потвърдено Разпореждане №РВ-3-21-00673871/31.10.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С., като правилно и законосъобразно. Със същото разпореждане е задължено лицето М. Н. Н. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 29.07.2018г. до 12.08.2018г. в размер на 682.49лева – главница.

В последствие с Разпореждане №РП-3-21-00700437/14.01.2020г. на Ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ е разпоредено да се прихване от изискуемото вземане на М. Н. Н. от ДОО, представляващо парично обезщетение за безработица по чл.54б от КСО, за периода 01.12.2018г.-30.06.2019г., сума в размер на 186.20лева. - главница.

Във връзка с депозирана жалба срещу това Разпореждане, Директора на ТП на НОИ – С. град се е произнесъл с Решение № 1040-21-160/18.02.2020г., с което е потвърдил процесното Разпореждане за прихващане.

Установено е че разпореждането за възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за бременност и раждане издадено срещу М. Н. е постановено, след служебно заличаване на данните от осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за М. Н. Н. от [фирма], ЕИК[ЕИК], по реда на чл.5 ал.4 от КСО, за периода от 14.06.2018г. до 13.08.2018г.вкл. и установяване, че М. Н. Н. не е било осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл.10 ал.1 от КСО. В тази връзка на основание чл.114 ал.2 т.2 от КСО е постановено разпореждане за възстановяване на неоснователно получено парично обезщетение поради временна неработоспособност за периода от 29.07.2018г. до 12.08.2018г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-160 от 18.02.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 3 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № РП-3-21-00700437/14.01.2020г. също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган съгласно нормата на чл. 114, ал. 3 от КСО.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в §. 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на валидно сключено и непрекътено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Видно от цитираното легално определение, изискването на закона е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

От съвкупната преценка на всички доказателства по делото може да се приеме за установено, че по реда на Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/ в ТП на НОИ-С. град е представено удостоверение приложение №10/към чл.9 ал.1 от НПОПДОО/ от [фирма] за М. Н. Н., ЕГН [ЕГН] по заявление – декларация за изплащане на парично обезщетение при раждане на дете на основание чл.50 ал.6 от КСО с данни относно правото на парично обезщетение. Периодът по заявлението – декларация за изплащане на обезщетението по чл.50 ал.6 от КСО е от 29.07.2018г. до 12.08.2018г.вкл.

В данните подадени от [фирма] на дата 17.08.2018г. по реда на чл.5 ал.4 от КСО за месец юли 2018г., за лицето са отразени 20 отработени дни и 2 дни с право на парично обезщетение по реда на чл.50 ал.6 от КСО, и на дата 28.09.2018г. за месец август 2018г., 1 отработен ден и 8 дни с право на парично обезщетение по реда на чл.50 ал.6 от КСО /считано от 13.08.2018г. е прекратено трудовото правоотношение/. По реда на НПОПДОО, на В. Н. Н. е изплатено парично обезщетение за месец юли 2018г. – 2 работни дни в размер на 136.50лв, а за месец август 2018г. – 8 работни дни в размер на 545.99лева.

По повод осъществен последващ контрол относно изплатени парични обезщетения от ДОО на лица, за които са подавани данни по чл.5 ал.4 от КСО от [фирма] са установени факти и обстоятелства, които са обосנוвали служебно заличаване информацията подадена в РОЛ от посочения осигурител.

Съгласно уведомително писмо №4023-21-428#7/31.01.2019г. на ГД на НАП – С. се установява, че има данни за подавана годишна декларация от [фирма] по чл.92 от ЗКПО от дружеството за финансовата 2016г. с деклариран приходи и разходи и деклариран отрицателен финансов резултат/счетоводна загуба/ за 2017г., няма подадена годишна данъчна декларация по чл.92 от ЗКПО. Декларация образец №1 и образец №б с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата са подавани по електронен път, с КЕП, от името на управителя на дружеството Г. И. Ч..

Назначената в ТП на НОИ – С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК[ЕИК] е приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00545758/01.04.2019г. от контролен орган, съгласно който е установено, че по данни от ТР [фирма] се представлява и управлява от Г. И. Ч., считано от 18.10.2017г. Предвид установени при извършените проверка от НАП и НОИ „И. Т.“ Е. и обстоятелства, се е наложило обоснованото заключение, че от м.август 2017г. до м.ноември 2018г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през съответния период, които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ.трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл.5 ал.4 т.1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са били осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

С оглед на установеното, са били предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл.3 ал.13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на

финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица/отм./ на подадените от дружество [фирма] данни за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от м.август 2017г. до м.ноември 2018г.

От ИА „Главна инспекция по труда“ – Дирекция „Инспекция по труда“ С. служебно са заличени и подадените от [фирма] уведомления за сключени трудови договори. Подадените данни по чл.5 ал.4 от КСО за М. Н. Н. за периода от 14.06.2018г. до 13.08.2018г. вкл. са заличени, поради което за това време се приема, че не е имал качеството на осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и § 1, ал.1 т.3 от ДР на КСО, което обстоятелство се явява със съществено правно значение досежно правото на парично обезщетение по чл.50 ал.6 от КСО.

До М. Н. Н. са изпратени задължителни предписания №ЗД-1-21-00655209/30.09.2019г. за явяване в ТП на НОИ и предоставяне на документи и сведения относно трудовата му дейност по правоотношението с [фирма]. Видно от известие за доставяне с баркод ИД PS107100097GA, предписанията са изпратени на адреса на лицето и са били получени от М. З. – баба на М.Н., на 08.10.2019г. В указания срок М. Н. не се е явил в ТП на НОИ – С. град за предоставяне на изискваните документи и информация.

Издадено е Разпореждане № РВ -3-21-00673871/31.10.2019г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което на основание чл.114 ал.2 т.2 от КСО е постановено М. Н. Н. да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение по чл.50 ал.6 от КСО, за периода 29.07.2018г. до 12.08.2018г. в размер на 682.49лева.

Разпореждането е обжалвано от М.Н. и е постановено Решение №РО-1040-21-146/14.02.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено обжалваното разпореждане № РВ -3-21-00673871/31.10.2019г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

Съгласно чл.114 ал.5 от КСО, дължимите суми по разпореждания които не са погасени доброволно в срока по ал.3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл.110 ал.5 т.1 от КСО или по реда на ДОПК, освен в случаите, когато могат да бъдат прихванати от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностно лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на НОИ или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Обжалването на разпорежданията по чл.114 и чл.117 ал.1 т.2 не спира изпълнението им /съгласно чл.117а от КСО/.

Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на М. Н. Н., са нови данни и документи по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, което потвърждава, че са налице законовите предпоставки същият да възстанови получените парични средства от ДОО, и следователно разпореждането за прихващане до размера на 186.20лева се явява правилно и законосъобразно.

Процесното Разпореждане е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 74 - и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Н., [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-160/18.02.2020г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град с което е потвърдено Разпореждане №РП-3-21-00700437/14.01.2020г. на Ръководител на контрола по разходите на ДОО на НОИ -С..

ОСЪЖДА М. Н. Н., [ЕГН] от [населено място], да заплати на ТП на НОИ – С. – град, сумата в размер на 100.00 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: